

Misjonijutustused

**Trans-Euroopa
Divisjon**

**Juuli August September
2010**

Originaali tiitel:
Adventist Mission
Trans-European Division
Jouth and Adult Magazine
Qarter 3 2010

Tõlkinud Ellen Suits
Keeleline korrektuur Ellen Suits

Adventistide Koguduste Eesti Liit, 2010

MISJONIJUTUSTUSED

III kvartal 2010

Trans-Euroopa Divisjon

Sel kvartalil on tähelepanu keskmes Trans-Euroopa Divisjon, kuhu kuuluvad riigid Euroopast, Aasiast ja Põhja-Aafrikast. Divisjonis elab üle 616 miljoni inimese, kuid ainult 111 000 neist on seitsmenda päeva adventistid. See teeb ühe adventisti iga 5555 elaniku kohta.

Ülesanded

Suurte geograafiliste ja kultuuriliste erinevuste tõttu on töö selles divisjonis keeruline. Suurem osa Euroopast on materialistlik, postmodernne ja ilmalik. Inimesed ei tunne vajadust Jumala järele. Kirikud on peaaegu tühjad. Isegi endiste kommunistliku režiimi riikide elanikud püüdleavad pigem majandusliku kindlustatuse kui vaimuliku kindlustunde poole.

Osades divisjoni riikides ei ole kristlus üldse soovitud religioon. Sellistes piirkondades on usklite eest hoolitsemine raske ja sageli ohtlik.

Taani ja Soome on kaks Euroopa kõige kaasaegsemat ja ka kõige ilmalikumat riiki. Kuid kaks vastrajatud kogudust on aktiivsed ja edenevad hästi. Taanis Kopenhaagenis rajatud rahvusvahelises ingliskeelses koguduses käib nädalast nädalasse jumalateenistustel ja osaduses koos mitte vähem kui 60 inimest. Paljud neist on õppurid või võõrtöölised, kes viibivad riigis tähtajalise viisaga, kuid on ka püsielanikke. Helsingi külje all Soomes otsib kasvav kogudus uudseid viise lähedastele ja interneti kaudu ka laiemale üldsusele usust tunnistamiseks ning evangeeliumi kuulutamiseks. Need kaks kogudust saavad toetust kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetustest, et jätkata tööd oma misjonipõldudel.

Poola adventistide laagrikoht Zatonies on Jumala kingitus ning igal aastal kuulevad siin Kristuse evangeeliumi sajad inimesed, kes muidu ei oleks Jeesusele mõelnudki. Kuid valitsus, kes andis laagrikoha kogudusele, nõuab selle rajatiste kaasajastamist. See on veidi üle 5000 Poola adventusklikule raske rahaline koorem, kuid meie kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetused aitavad lõpetada renoveerimise ja muuta laagrikoha veelgi tõhusamaks evangeeliumitöö vahendiks.

Võimalused

Selle kvartali kolmeteistkümnennda hingamispäeva annetuse projektid on:

- * ingliskeelne kogudus Kopenhaagenis Taanis,
- * ajaloolise hoone renoveerimine koguduse tarbeks Nummelas Soomes,
- * Zatonie laagrikoha renoveerimine Poolas.

3. juuli 2010
Taani

Kim Hoffensetz

Ajalehekuulutus

Kim Hoffensetz

Tänane lugu on Taanist, väikesest Põhja-Euroopa riigist. [*Näita kaardil Taanit.*]

Kim lehitses ajalehte, vaadates pealkirju ja lugedes tähelepanu äratavaid artikleid. Tema pilk sattus väikesele kuulutusele lehe alumises nurgas. Ta luges seda muuseas, kuid siis peatus ja luges kuulutust uuesti. Ta keeras lehte ja jätkas lehelugemist, kuid mõtted läksid tagasi selle väikese kuulutuse juurde. Mõnelauseline reklaam pakkus lugejatele võimalust osaleda teisipäeva õhtuti toimivas piiblitunnis.

Kim lappas ajalehte tagasi, kuid kuulutus tõmbas teda nagu küünlatuli ööliblikat. Ta luges kuulutust uuesti,

tundes, et see pakub midagi sellist, mida ta vajab, midagi, mida ta oli otsinud.

Kimi olid alati vaimulikud asjad huvitanud. Kuigi tema pere ei olnud sarnaselt suuremale osale Taani elanikele religioosne, oli Kim alati uskunud headusesse, kui mitte Jumalasse. Kim tundis, et elu on täis hea ja kurja vahelist võitlust. Ta oli näinud kurjust alkoholis, narkootikumides ja vägivallas ning ta järeldas, et kui on olemas kurjus, siis peab kusagil eksisteerima ka headus.

Kim püüdis elada head elu, kuid ebaõnnestumised valmistasid pettumust. Ta otsis mooduseid olla hea, taipamata, et ta otsis Jumalat.

Headust otsides oli Kim omaks võtnud tervisliku eluviisi ja temast oli saanud taimetoitlane. Ta rääkis perele uutest teadmistest, kuid püüdis neid mitte liiga suure hulga uue teabega koormata. Aja jooksul nägid vanemad, kui mõistlik on Kimi tervislik eluviis.

Tervisealaseid raamatuid lugedes tutvus ta *New Age*'i liikumisega, mille filosoofia rõhutab maailma teemise olulisust. *New Age* ei eita Jumala olemasolu; see õpetab, et Jumal eksisteerib iga inimese sees headuse jõuna, kui nad ei tunnista päästmist Jeesuse Kristuse kaudu.

Kui Kimil tekkisid isiklikus elus probleemid, mõistis ta, et *New Age*'i liikumisel ei olnud kõiki vastuseid. Ta hakkas mõtlema Jumalale. Kas Jumal on olemas? Kas Ta hoolib inimestest? Kui jah, siis tahtis Kim Teda tundma õppida.

Kim kohtus kristlastega, kes kutsusid teda kirikusse. Kim käis jumalateenistustel ja nautis muusikat. Tema vaim tõusis kõrgustesse, kui inimesed laulsid Jumala ülistuseks. Kuid aja jooksul mõistis Kim, et jumalateenistused põhinesid pigem kogemusel ja tunnetel kui põhjendustel ja loogikal. Ta igatses midagi enam, midagi sellist, mis rahuldaks nii tema mõistust kui ka vaimu. Ta kartis, et ta jääbki otsima ning ei leia iial otsitavat.

Siis leidis Kim ajalehekuulutuse. Ta otsustas minna piiblitundi. Võib-olla leiab ta seal vastused oma küsimustele.

Kim oli hämmastunud selle üle, mida ta piibliuurimistel teada sai. Ta polnud iial mõistnud Jumala armastuse sügavust ja lunastusplaani. Ta jätkas uurimist ning rajas oma elu õpitud tõdedele. Ta hülgas segased filosoofiad, mis varjutasid arusaama Jumalast. Kim mõistis, et Jumal polnud mitte üksnes loogiline, vaid Ta oli ise täiusliku loogika ja mõtestatuse Autor. Kimi vaimulik elu edenes tasapisi, kui ta avastas enda jaoks Jumala suuri tõdesid.

Kim rääkis õpitust vähehaaval ka oma perele. Nad kuulasid viisakalt, kuid nad polnud tegelikult huvitatud. Kim loodab siiski, et lõpuks võtavad ta pereliikmed vastu usu Jumalasse, nagu nad võtsid omaks tema tervisliku eluviisi põhimõtted.

Kaheksa kuud pärast ajalehekuulutuse leidmist ristiti Kim Kristusesse ja ta ühines adventkogudusega.

Kim õpib, kuidas teistele usust tunnistada ja kuidas leida Piiblist vastuseid oma isiklikele küsimustele. Kimile meeldib rääkida tõdedest, mida ta on armastama hakanud. Ta soovib aidata ka teistel Jumalat leida. Ta korraldab iga nädal piibliuurimisega õhtusööke, kus käivad 10–12 inimest.

Taani kogudus on väike ja usk huvitab väheseid. Kuid Kim soovib aidata kogudusel kasvada. Ta räägib vähehaaval tõest ja tunnistab oma perele, lootes, et ka nemad õpivad kunagi Jeesust tundma.

Meie misjoniannetused aitavad toetada selliseid piibliuurimisgrupe, kus käis Kim. Ja osa selle kvartali kolmeteistkümneenda hingamispäeva annetustest aitavad vastrajatud rahvusvahelist kogudust Taani pealinnas Kopenhaagenis.

Lühidalt

* Taani on väike riik poolsaarel ja peaaegu 500 saarel. See asub Norrast ja Rootsist lõunas. Taani on jõukas ja modernne riik ning sarnaselt Soomele on selle elanikud kaotanud vajaduse Jumala järele.

* Taani kuningriigi rajasid rohkem kui 1100 aastat tagasi viikingid, seega on see üks Euroopa vanimaid järjepidevaid kuningriike. Riigilipp on kasutusel aastast 1219.

* Taani riigikord on monarhia; selle lipp on maailma vanim. Seda on pidevalt kasutatud üle 700 aasta.

10. juuli 2010
Taani

Anette Wulf Andersen

Uus kogudus

Anette Wulf Andersen

[Paluge see minavormis lugu noorel naisterahval ette kanda.]

Mina olen Anette. Ma elan Taanis. Alles siis, kui mu sõbranna palvetas mu pärast, sain teada, et Jumal armastab mind. Minu pere ei ole religioosne. Aeg-ajalt käisime jõulude ajal kirikus, kuid ülejäänud aasta ei olnud meie elus Jumalat.

Siis tuli minu ellu raske aeg. Mu sõbranna Carina oli kristlane, kuid me ei olnud usust rääkinud. Carina tundis, et mul on probleeme ja palvetas minu pärast. Ta ütles, et Jumal saab mind aidata, kui luban Tema oma ellu. Kui ta rääkis mulle usust, soovisin, et tunneksin Jumalat sama hästi kui tema. Aga kui väga

ma ka ei tahtnud Jumalasse uskuda, kuidas sain uskuda midagi, mida ma ei saanud näha, katsuda ega tunda?

„Sa ei saagi panna ennast uskuma,“ selgitas Carina. „Palu, et Jumal annaks sulle usku.“

Sel õhtul palvetasin esimest korda elus. „Jumal, kui sa oled olemas, palun anna mulle usku.“ Ma ootasin, kuid ei tundnud mingit muutust. Ma olin pettunud, ent ei tahtnud veel alla anda.

Mind ei olnud imikuna ristitud ning ma tundsin, et pean selle sammu astuma. Leidsin kiriku ja palusin pastoril mind ristida. Pastor ütles, et kõigepealt pean aru saama, mida tähendab ristimine ja sellega seotud töötuse andmine. Ta saatis mu koju ülesandega lugeda Piiblist teatud kirjakohti.

Ma lugesin piiblitekste ja Carina palvetas jätkuvalt minu pärast. Tema tugev kristlik usk innustas mind uurima ja Jumalat otsima. Kui me koos Piiblit lugesime ja usust rääkisime, hakkasin tundma, et saan Jumalaga sõbraks.

Sel ajal näitas Jumal mulle, et mu suhe tõukab mind vales suunas. Ma vaidlesin Jumalaga sel teemal, sest ma ei tahtnud oma poissi kaotada. Jumal jätkas tööd mu südames. Lõpuks alistusin ja palvetasin: „Olgu, Jumal, ma annan oma elu Sinu kätte. Ma usaldan Sind.“ See oli minu jaoks tohutu suur ususamm.

Kuigi ma tahtsin oma tõekspidamistes kindel olla, avastasin, et Kristuse eeskuju järgimine on palju raskem, kui olin arvanud.

Ühel päeval kohtusin Carinaga, kes oli tõeliselt erutatud. „Ma leidsin uue kiriku,“ ütles ta. „Seda nimetatakse kohvik-kirikuks ja seal käiakse koos laupäeviti. See väga erinev kõigist kirikutest, kus ma varem käinud olen.“ Carina selgitas, et seal istuvad inimesed enne programmi algust laudade taga ja joovad alkoholita jooke. Siis laulavad nad koos laval oleva ansambliga ülistuslaule. Seejärel kõneleb keegi. See kõlas huvitavalt ja ma otsustasin järgmisel nädalal koos Carinaga kirikusse minna.

Laupäeva õhtul läksime kohvik-kirikusse. Carinal oli õigus. See *oli* eriline. Kõik olid nii sõbralikud ja lahked. Ma tahtsin selles grupis osaleda ja käia jumalateenistusel iga nädal. Ma sain teada, et tegemist on seitsmenda päeva adventistidega ning et see on vanim adventkiriku hoone Kopenhaagenis. Ma ei olnud kunagi seitsmenda päeva adventistidest kuulnud, kuid mulle meeldisid jumalateenistus ja sealsed inimesed. Viimaks ometi tundsin, et kasvan usus ja arusaamises.

Liikmed rääkisid, et selle kohvik-kiriku asutas noor naine, kes soovis sinna tuua minutaolisi noori. Lisaks hingamispäevastele jumalateenistustele kutsuti mind ühte mitmest väikesest piibliuurimis- ja palvegruppi nädala sees.

Nende inimestega Piiblit uurides mõistsin, et olen leidnud oma vaimuliku kodu. Ma jätkasin kohvik-kirikus käimist, kuigi Carina ei tulnud enam kaasa.

Ma olin väga õnnelik, kui mind ristiti kohvik-kiriku liikmeks. Ma teadsin, et olen leidnud Jumala ning võin usaldada Tema juhtimist oma elus. Ma soovin järgida Tema tahet, ükskõik kuhu see mind viib.

Ma lõpetasin Kopenhaageni ülikooli ja tunnen nüüd, et Jumal juhib mind teoloogiat õppima. Ma töötan lastekodus, samal ajal kavandab Jumal mu elu järgmise sammu üksikasju. Ma räägin igal võimalusel Caringa usust, mille ta aitas mul leida. Ma soovin, et tal oleks samasugune rõõm, mille leidsin Jeesuses.

Täna Jumalat kohvik-kiriku, Taani adventkoguduse misjoniprojekti eest. Ma tean nüüd, et see kirik rajati globaalmisjoni ja teie misjoniannetuste abil. Ma olen täna Jeesuse järelkäija. Seda võimaldasid teie misjoniannetused. Aitäh teile!

Lühidalt

* Taani on jõukas ja täielikult kaasaegne riik. Selle kodanikud naudivad Euroopa kõrgeimat elatustaset. Taani pealinn on Kopenhaagen.

* Oskuste ja kujutlusvõime abil kasutavad taanlased oma piiratud looduslikke ressursse efektiivselt.

* Taani tuntuimad kirjanikud on Hans Christian Andersen, kelle muinasjutud on kuulsad kogu maailmas, ja religioosne filosoof Søren Kierkegaard.

17. juuli 2010
Taani

Piiblitunnis

Vastuvoolu

Taani pealinna Kopenhaageni südames üritavad seitsmenda päeva adventistid ujuda vastu ilmalikkuse ja ükskõiksuse voolu. Nad püüavad jõuda rahvusvahelise kogukonnani, ühiskonna osani, kus veel hiljuti ei tehtud adventtööd.

Taani õppima, külla või tööle tulevate inimeste hulk on järjest suurem. Kopenhaageni rahvusvaheline kogudus püüab neile inimestele evangeeliumi kuulutada.

Kümme aastat tagasi nägi ÜRO töötaja Velma Callender vajadust rajada Kopenhaagenisse ingliskeelne kogudus. Praegu käib adventkooli väikeses klassiruumis koos 60 inimest 16 riigist.

Grupile on määratud osalise ajaga pastor, kes hoolitseb kasvava grupi eest ja aitab jõuda evangeeliumi-

kuulutusega linna rahvusvahelise, inglise keelt kõneleva kogukonnani. Paljud kogudusegrupis on kas õpilased või ajutised töötajad, kelle viisad lubavad elada Taanis aasta. See tähendab, et koguduse pale muutub pidevalt, ning et liikmed ei suuda alati kogudust nii toetada, nagu sooviksid. Hoolimata neist raskustest kasvab kogudus pidevalt ja teeb misjonitööd.

Kohtume mõnede liikmetega. Leila tuli Keeniast tööd otsima. Tema ema on seitsmenda päeva adventist, kuid isa käib teises kirikus. Leila ja tema vend valisid adventkoguduse.

Kui Leila Taani saabus, ei tundnud ta ühtki adventisti. Kaks kuud oli ta hingamispäeval lihtsalt kodus. Siis leidis ta internetist ingliskeelse adventkoguduse. Ta eksles veel võõras linnas ja leidis väikese usklike grupi. Sellest ajast peale pole ta ühtki hingamispäeva vahele jätnud. „Mul oli väga hea meel, kui leidsin teised adventistid, kellega koos Jumalat teenida,“ ütleb Leila. „See on nüüd mu vaimulik kodu.“

Josan Sano, kes on pärit Filipiinidelt, on Taanis olnud mitu aastat. Ta julgustab nooremaid filipiinlastest liikmeid jääma ka kodust kaugel Jumalale ustavaks. „Meie kogudusepere on väga lähedane ja me hoolitseme üksteise eest,“ ütleb ta. „Kui keegi hingamispäeval puudub, siis helistame talle, et teada, kas temaga on kõik korras.“

Josan kutsus hingamispäevaks adventusklike juurde Analyni, kes on ka Filipiinidelt. Analyn on üles kas-

vanud teises usus ning polnud Josaniga kohtumiseni seitsmenda päeva adventistidest kuulnud. Ta tuli kirikusse ja kohtus teiste adventnoortega oma kodumaalt.

Analyn esitab palju küsimusi ning tema usk Jumalasse on selles sõbralikus ja lahkes õhkkonnas kasvanud. Toetus, mida rahvusvahelise koguduse liikmed pakuvad, on tõmmanud teda Jumalale lähemale.

Ka Geraldine Cardona on pärit Filipiinidelt. Kui ta töötas Filipiinidel, oli tal raske hingamispäevi töölt vabaks saada. Palju kordi ähvardas ülemus teda vallandada, kui ta hingamispäeval ei tööta. Praegu töötab Geraldine Taanis lapsehoidjana ja on rahvusvahelise koguduse aktiivne liige. „Me töötame koos, et muuta oma kogudus elujõuliseks ja aktiivseks,“ ütleb Geraldina. „Me teeme noorte ja misjoniprogramme, mis moodustasid meil Filipiinidel suure osa hingamispäevast jumalateenistusest. Kuid see on raske, kui pole kohta, kus kogu hingamispäev koos olla.“

Rahvusvaheline kogudus käib koos väikese adventkooli klassiruumis. See on liiga väike praeguse grupi jaoks ning ei võimalda järjepidevust.

„Ruum ei ole meie oma,“ ütleb üks koguduseliige. „ja see on liiga väike. Enamasti on hingamispäeval raske istekohta leida. Lapsed käivad koos kooliõuel, kuid vihmade või külma ilmaga on see võimatu.“

Piirkonnas, kus traditsioonilised jumalateenistused hääbuvad, on Kopenhaageni rahvusvaheline kogudus

kasvamas. Osa selle kvartali kolmeteistkümnennda hingamispäeva annetusest aitab rajada sellele rahvusvahelisele kogudusele alatised hooned, et liikmed saaksid suurenevas kogukonnas misjonitööd teha.

Misjoniteated

* Taani on suuremas osas ilmalik riik. Kaasaegne ja mugav elustiil võimaldab taanlastel leida rahuldus- ja kindlustunnet materiaalses asjades. Taani elanikud käivad kirikus ainult harva, sellistel tähtpäevadel nagu jõulud ja ülestõusmispühad.

* Siiski on rahva hulgas neid, kes otsivad Jumalat. Euroopast, Aafrikast ja Lõuna-Ameerikast tulnud immigrandid toovad kaasa tugeva soovi olla teiste usklikega osaduses ja teha misjonitööd kaasmaalaste hulgas, kes on samuti võõrad võõral maal.

* Kopenhaageni rahvusvaheline kogudus teeb evangeeliumitööd inglise keelt kõnelevate inimeste hulgas pealinnas. Kogudus muutub aina suuremaks ja tugevamaks.

24. juuli 2010
Taani

Leila Apiyo

Koht, kuhu kuuluda

Leila Apiyo

Leila ärkas raske südamega. Oli hingamispäev ja ta igatses koju. Ta lamas voodis ning mõtles oma emale ja vennale. Nad lähevad täna kirikusse. Nad laulavad laule, mida tema armastab, ja palvetavad koos teiste usklikega. Võib-olla palvetavad nad ka tema pärast.

Keenias tundus, et peaaegu kõik käisid kirikus. Kuid Taanis, kus Leila nüüd elab, tundus, et linna uhketes kirikutes käivad vaid vähesed. Tegelikult oli ka tal endal olnud kaks kuud pärast Kopenhaagenisse saabumist nii kiire, et ta polnud eriti mõelnud, millisesse kirikusse minna.

Leila oli tulnud Kopenhaagenisse tädile külla. Kui tädi soovitas Leilal lapsehoidjana tööle hakata, oli Lei-

la nõus. Ta hankis vajaliku viisa ja leidis tööd tore
perekonna juures, kes kohtles teda hästi. Leila hakkas
säästma raha, et pärast koju naasmist kolledpisse min-
na. Kuid ta polnud leidnud kodukirikut.

Äkitselt Leila teadis, mida teha. Ta istus laua taha,
pani arvuti käima ja otsis internetist Kopenhaageni ad-
ventkirikuid. Ta oli rõõmus, kui avastas, et linnas te-
gutseb rahvusvaheline adventkogudus. Kiiresti märkis
ta endale aadressi üles. Aga kuidas ta kohale saab?
Leila tädi ei olnud adventist, seega otsustas Leila
kirikusse bussiga sõita. Ta leidis kaardi ja uuris kiriku
juurde sõitvate busside marsruute. Ta pani kiiresti
riidesse ja ruttas bussile.

Leila leidis kiriku asukoha, kuid hoone juurde jõu-
des avastas ta jahmatusega, et kirik on tühi. Pettumus-
ohe lipsas ta huulilt, enne kui ta märkas uksele kinnita-
tud silti, et koguduseliikmed on väljasõidul. Sildil oli
kirjas aadress ning Leila kiirustas bussile, et jõuda lin-
nas väljas peetavale üritusele.

Ta ei tundnud linna ümbrust, seepärast surus ta hir-
mu alla ja küsis õige bussi leidmiseks abi. Ta eksles
mõnda aega ringi, enne kui jõudis puhkekeskusesse.
Jutlus hakkas just lõppema. Kuid Leila ei hoolinud sel-
lest. Ta oli leidnud kaasusklikud.

Ta kohtus Ugandast tulnud Rose'iga, kes kutsus
teda enda juurde lõunale. Rose tutvustas Leilat teistele
inglisekeelse koguduse liikmetele. Leila kohtus
inimestega kogu maailmast – Islandilt, Filipiinidelt,

Tansaaniast ja Ameerikast, samuti Taanist. Liikmed tervitasid teda sõbralikult ja kutsusid teda järgmisel hingamispäeval kooli ruumidesse, kus nad pidasid hingamispäevakooli. Leila tundis, nagu oleks ta paradiisis.

Kui selle päeva teenistused lõppesid, suundus Leila koju tagasi. Ta oli otsustanud, et ei jäta enam ühegi hingamispäeva osadust ja jumalateenistusi vahele.

Kui Leila jutustab oma kogemust kaasusklike otsimisel Taanis, mõistab ta, et tema elu oli mitmes mõttes vaimuliku kodu otsimine. Tema ema oli adventist, kuid isa kuulus teise religiooni. Lapsepõlves tundis Leila sageli, et on kahe religiooni vahel lõhki kistud, sest soovis mõlemale vanemale heameelt teha. Isa tahtis, et lapsed järgiksid tema usku; kui ta oli kodus, käisid lapsed laupäeval spetsiaalsetes tundides. Aga kui isa oli reisil, mida juhtus sageli, käisid lapsed emaga hingamispäevakoolis.

Kui Leila hakkas keskkooli astuma, nõudis ema, et ta läheks adventinternaatkooli. Seal astus Leila koori ja õppis oma häält Jumala ülistuseks kasutama. Koolis peetud koosolekutel andis Leila elu Kristusele ja sai ristitud. Leila kartis isale haiget teha, seepärast ei rääkinud ta oma otsusest mitu kuud.

Leila on rõõmus, et leidis vaimuliku kodu Taani rahvusvahelises koguduses. Ta tunneb seal armastust ja hoolitsust ning tema hoolitseb omakorda teiste eest, kes kogudusse tulevad.

„Ma olen nii õnnelik, et Jumal juhtis mind siia ko-

gudusse,“ ütleb Leila. „Meie väike koosolekusaal on rahvast tihedalt täis ning meil on vaja kokkusaamiseks suuremat ruumi. Tahaksime saada saali, kus inimesed leiaksid meid hõlpsamalt, nii et veel paljud võiksid kogudusse tulla.“

„Mul on hea meel teada, et osa selle kvartali kolmeistkümnenda hingamispäeva annetustest maailma koguduses aitavad muutuda sellel rahvusvahelisel kogudusel aktiivseks, armastavaks kogudusepereks, kus on ruumi kõigile, kes soovivad tulla.“

Misjoniteated

* Taanis Kopenhaagenis asuvas rahvusvahelises ingliskeelses koguduses on adventiste vähemalt 16 riigist. Need liikmed räägivad vähemalt 17 keeles ja murdes, kuid nad on leidnud ühtsuse ja osaduse oma uuel kodumaal ning uues kodukirikus.

* Rahvusvahelisel kogudusel on poole kohaga pastor, kes aitab kogudusel kasvada. Vaja on alatist kogudusehoonet linna sellisesse piirkonda, kus on turvaline ja kuhu pääseb ühistranspordiga. Palvetage, et Jumal juhiks seda kogudust, kui see kasvab arvuliselt ja vaimulikult.

31. juuli 2010
Taani

Saranya ja Amuthan

Jumalal on plaan

Saranya ja Amuthan

Saranya sikutas punast siidsari, mis oli tal seljas. Ta libistas käega närviliselt üle peene kanga. Täna oli tema pulmapäev; ta pidi abielluma Amuthaniga, mehega, keda oli ainult paar korda näinud.

Nagu traditsiooniliste India abielude puhul, oli ka Saranya oma peigmehega vähe koos olnud, kuigi nad olid kihluse ajal tundide kaupa telefoni teel vestelnud. Nad olid koos palvetanud ning Saranya oli kindel, et see mees on saadetud vastusena palvele kristliku abi-kaasa pärast.

Ta silus oma pikki tumedaid juukseid ja palvetas veel kord vaikselt: „*Jumal, palun ole meie kodu keskpunkt. Juhi meid koos Sinu teel käima.*“

Saranya naeratas, kui ta mõtles, kuidas Jumal oli talle kristlasest mehe andnud. Saranya vanemad ei olnud kristlased ning nad olid otsustanud, et Saranya mees saab olema nende religioonist. Saranya ainus lootus oli palvetada. Ning Jumal sekkus oma plaaniga.

Ühel pühapäeval istus Saranya kõrval üks neiu. Ta märkas Saranya kaunist häält, kui ta laulis Jumalale ülistust. Ta kuulas, kuidas Saranya piibliteemalistele küsimustele vastas ja neid ise esitas. „*Sellest tüdrukust saaks Amuthanile hea naine*,“ mõtles ta. Neiu rääkis oma perele Saranyast. Kui Saranya pere sai teada, et Amuthan on haritud ja töökas, siis nad leebusid.

Kuid Amuthan, kes on adventist, oli Õveitsis hõivatud doktoriõppe lõpetamisega ning tema mõtted olid abiellumisest kaugel. Sellepärast ei olnud ta isegi näinud selle neiu pilti, kellest tema sugulane nii innukalt rääkis.

Amuthani ema oli seevastu väga usklik naine. Ta soovis, et ta poeg abielluks tubli kristliku tüdrukuga. Tema ja teised pereliikmed hakkasid Saranyat küsitlema. Neil oli hea meel, kui nad kuulsid, et Saranya ei olnud veel kellelegi lubatud ja et tal oli tugev usk Jumalasse. „*Saranyast saaks mu pojale hea kaasa*,“ mõtles Amuthani ema.

Sel ajal kui Amuthan Õveitsis õppis, hakkas tema pere Indias abielu korraldamisega tegelema. Pereliikmed arutasid asja üht- ja teistpidi ning lõpuks leppisid perekonnad kokku, et kaks noort abielluvad.

Saranya ja Amuthan ei olnud isegi veel kohtunud. Lõpuks noored kohtusid, kuid ainult lühidalt ja teiste pereliikmete juuresolekul. Kui Amuthan läks tagasi Dveitsi, siis hakkasid noored meilide ja telefoni kaudu suhtlema. Amuthan tahtis olla kindel, et Saranya on tõeliselt end Kristusele andnud ning Saranya soovis saada kinnitust, et Amuthani adventusk on õige usk. Ta esitas noormehele palju küsimusi usu kohta. Paar veetis tunde koos telefoni kaudu Piiblit lugedes ning küsimusi esitades ja neile vastates. Saranya käis kohalikus adventkirikus ja ta koges seal armastavat ning aktsepteerivat vastuvõttu. Ta kuulas igal hingamispäeval piiblitundi ja veendus aina enam, et see on tõde.

Viimaks saabus pulmapäev. Saranya jaoks tähistas see uut elu naisena ning vastpöördununa uues usus. Pärast abiellumist kolis paar Taani Kopenhaagenisse, kus Amuthan sai teadustööl. Nad otsisid internetist adventkirikut ning rõõmustasid, kui leidsid ingliskeelse rahvusvahelise koguduse.

Nad käisid selle koguduse juures ning tundsid end koduselt, sest olid koguduse veebilehel näinud pilte liikmetest ja nende tegevusest. „*Sellest saab meie kodukirik*,“ mõtles Amuthan.

Koguduseliikmed tervitasid neid lahkelt ja jätsid mulje, et nad kuuluvad nende hulka. Saranya sai esimesel võimalusel ristitud. Paarist sai kiiresti koguduse osa. Amuthan peab aeg-ajalt jutlusi ja õpetab ka hingamispäevakoolis. Nad jagavad koos teiste koguduse-

liikmetega voldikuid ja tutvustavad Kopenhaageni elanikele rahvusvahelist kogudust, mida nad on armastama hakanud.

Amuthanile ja Saranyale meeldib Taanis elada. Nad tänavad Jumalat, et Ta andis neile armastava kogudusepere, kus on inimesi 16 riigist kogu maailmast. Kuigi nad soovivad, et kogudus kasvaks, on nad hädas piiratud ruumi ja mitteturvalise piirkonna tõttu. Kuid nad teavad, et Jumalal on nende koguduse jaoks plaan, samamoodi nagu Tal on plaan iga liikme jaoks.

Osa selle kvartali kolmeteistkümnest hingamispaeva annetustest toetab rahvusvahelist ingliskeelset kogudust Kopenhaagenis Taanis.

Lühidalt

* Rahvusvaheline ingliskeelne kogudus koosneb peaaegu täielikult adventistidest, kes elavad Taanis õppimise või ajutiselt töötamise ajal. Kogudus muutub iga kuu, kuna mõned liikmed lõpetavad tööülesanded või ülikooliõpingud ning naasevad koju. See tähendab, et kuigi kogudusel on suur potentsiaalne liikmeskond, ei ole sel tugevat majanduslikku alust.

* Palvetage, et Jumal kutsuks Taanis inimesi, kes aitaksid koguduse juhte ning pakuksid rahalist abi koguduse kasvamisel.

7. august 2010
Soome

Pirjo ja Rainer

Tuksuv süda

Pirjo ja Rainer

Jutustaja: puudesalus asuva väikse adventkooli järvevaatega klassiruumis püüab kogudus teha misjonitööd ja inimesi Kristuse juurde juhtida.

Helsingi lähedal asuv kogudus nimetab end Tuksuva Südame koguduseks, sest nende töö on jõuda oma kogukonnas elavate südameteni. Tuksuva Südame kogudus käib koos koolimajas, sest sel ei ole oma hoonet – veel. Noor kogudus on juba koosolekuruumidest välja kasvanud ning liikmed näevad vaeva, et koguda raha ja ehitada kinnistul asuv ajalooline tall ümber uueks kirikuhooneks.

Maa, millel kool ja tall asuvad, on osa kinnistust, mis jäeti aastaid tagasi kogudusele. Kaks koguduseli-

get tunnistavad, kuidas Jumal töötab nende elus ja kutsub nende kaudu teisi Kristuse juurde.

Pirjo: mina olen Pirjo. Ma kuulsin seitsmenda päeva adventistidest esimest korda, kui olin 17-aastane. Kohtusin noormehega, kes kutsus mind endaga adventkirikusse. Ma ei olnud kunagi kirikus käinud ning tundsin end seetõttu ebamugavalt, kuid sõprus ja piibluurimised avaldasid mulle muljet.

Ma käisin kirikus mitu kuud. Evangeelsete koosolekute ajal andsin oma südame Jumalale. See polnud kerge, sest tahtsin saada poplauljaks. Kuid ma andsin selle unistuse Jumala kätte ja Tema näitas mulle, et saan oma andi kasutada hoopis Tema austamiseks.

Ma abiellusin Ari-nimelise noormehega. Elu ei olnud ideaalne, sest ma kannatasin depressiooni all ja mõtlesin vahepeal, kas Jumal on üldse olemas. Kuid Jumal kasutas mu peret ja sõpru, et tõmmata mind endale ligemale.

Siis palus mu mehevend, kes on pastor, mul kõnelda. Ma ei olnud varem kõnet pidanud, kuid olin valmis proovima. Mul oli hea meel, et sain kasutada oma armastust kirjutamise vastu teistele Jumalast rääkimiseks.

Peagi pidasin regulaarselt jutlusi. Siis palus keegi mul piiblitundi läbi viia. Olin nõus proovima ning avastasin, et mulle meeldis teisi õpetada.

Jumal on kasutanud mu kirjutamisoskust kujuteldamatul moel. Meie kogudus tegutseb aktiivselt inter-

netis. Me laadime igal nädalal üles oma koguduse jutlusi ja fotosid. Mõni nädal külastab meie koguduse veebilehte üle 400 inimese. Mõned neist ei ole adventistid ega pruugi iial kirikusse astuda. Teised on meie naabrid, kes soovivad rohkem teada saada väikese, metsa sees asuva kiriku kohta. Ma tänan Jumalat, et Ta on andnud mulle annid, mida kasutada teistele Tema armastuse kuulutamiseks.

Rainer: ma kasvasin üles Helsingi piirkonnas, kus on palju kuritegevust. Halbade mõjude eest kaitsmiseks saatis ema mu adventkooli, kuigi me polnud adventistid. Seal õppisin ma Jumalat armastama ja selleks ajaks, kui jõudsin kuuendasse klassi, olin oma südame Jumalale andnud ning soovisin saada ristitud. Ma jätkasin adventkirikus käimist.

Kui mul endal lapsed sündisid, tahtsin ka neile samasugust kristlikku kasvatust, mille olin mina saanud, kuid see väike kool oli kinni pandud. Siis sain teada, et Helsingi lähedal Nummelas on adventkool. Kolisime sinna, et meie lapsed saaksid adventkoolis käia. Kool köidab paljusid mitteadventperesid, kes soovivad oma lastele sõbralikumat ja turvalisemat keskkonda. Nii on meie kool tõeline misjonikool, mis näitab kogukonnale teed Kristuse juurde.

Ka meie väike kogudus kasvab jõudsalt. Kuna meie kogudus kasutab maad, mille saime kogukonna misjonikeskuse jaoks, tulevad lähedal elavad inimesed appi kokku panema abipakke hädalistele ning niimoodi külg

külje kõrval töötades õpime paremini üksteist tundma ja tutvustame teistele Kristust.

Jutustaja: Soome on kaasaegne ilmalik riik. Inimesed ei räägi avalikult usust ja vaimulikud asjad ei ole olulisel kohal. Kuid Jumal kasutab aktiivset kogudust, et avada Jumala armastuse kanalid Nummelas ja kogu Soomes.

Osa selle kvartali kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetustest aitab renoveerida ajaloolise hoone selle koguduse jaoks. Selle aktiivse koguduse töö kaudu tutvuvad paljud kristlastega ja Jeesusega, kes on meid kõik saatnud oma armastusest tunnistama.

Misjoniteated

* Kuigi Soome peab end kristlikuks rahvaks, käivad vaid vähesed soomlased kirikus sagedamini kui kord aastas.

* Pealinna Helsingi lähedal asub Nummela, väike linn, mis kasvab kiiresti. Mõne aasta eest anti adventkogudusele seal ilus suur kinnistu. Osa häärberist on muudetud klassiruumideks adventalgkooli jaoks, mis teenib ümbritsevat kogukonda.

* Selle kooli juurde on tekkinud ka Tuksuva Südamete kogudus. Liikmed kavatsesid ehitada kinnistul asuva ajaloolise talli ümber kogudusehooneks.

* Osa selle kvartali kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetustest aitab renoveerida seda hoonet, mis saab koduks aktiivsele kasvavale kogudusele.

14. august 2010
Soome

Seppo Kaitanen

Vestlus saunas

Seppo Kaitanen

[Paluge see minavormis lugu meesterahval ette kanda.]

Soome on karmide individualistide maa. Nagu paljudel soomlastel, ei olnud ka minu elus religiooni. Ma arvasin, et kristlased on nõrgad ja vajavad Jumalat karguks. Kuid terve rida kriise sundisid mind meelt muutma.

Ma tahtsin elult saada kõike ega arvanud, et vajan selleks Jumalat. Avasime vennaga kino just enne videofilmide võidukäiku ning inimesed ei käinud enam nii palju kinos. Kui kinoäri ebaõnnestus, avasime kiirtoidukoha.

Ma abiellusin ja arvasin, et olen elus kõik saavutanud. Kuid siis saabusid Soome majanduslikult rasked

ajad ja rahaga oli kitsas käes. Me ei saanud vennaga kokkuleppele, kuidas äri juhtida. Tülitseime naisega raha pärast. Lõpuks läks meie äri pankrotti ja naine jättis mu maha. Häbi ja süüdistused kuhjusid sarnaselt arvetele.

Ma tundsin end kadunu, üksiku ja tühjana. Pöördusin oma õe poole, kes on kristlane, ja rääkisin talle oma muredest. Soomlased ei räägi avalikult oma probleemidest ega religioonist, kuid mu õde kuulas mind. Siis korraldas Jumal asjad nii, et kohtusin Reijoga, ühe mu saunaklubi liikmega, kes oli adventist. Reijo kuulas mind ja ütles, et tahab mulle tutvustada üht teist saunaklubi liiget, seitsmenda päeva adventistide pastorit Pekkati. Ma ei olnud varem adventistidest kuulnud ega teadnud, kes nad on. Kuid ma tundsin, et pean kellegagi rääkima, muidu plahvatan.

Kohtusin pastor Pekkaga saunas. Ta tundus täiesti normaalne olevat. Ta oli lahke ja sõbralik ning kuulas mu probleemid ära. Tundsin kergendust, kui ta ei naeruvääristanud mind ega pannud mind end nõrgana tundma. Ta kutsus mind oma kirikusse ja ma olin nõus. Kuid mul oli raske minna, sest olin kindel, et saan ise hakkama. Seisin kiriku uksele ja püüdsin end veenda, et lähen lihtsalt pastor Pekka jutlust kuulama.

Koguduseliikmed panid mind end koduselt tundma. Mulle meeldis see kogudus, kus olid koos erinevad rahvused – venelased, aafrikalased, inglased –, kes teenisid Jumalat külge külge kõrval koos Soome krist-

lastega. Eriti meeldis mulle muusika. Kui laulsime Jumalale kiitust, vabanesin pingest. „*See on hea*,“ ütlesin ma endale. „*Need inimesed on sõbralikud ja pais-tavad tõeliselt õnnelikud olevat*.“ Ma teadsin, et tulen siia tagasi.

Kuigi olin leidnud rahu oma uues koguduseperes, oli mu kodune elu segi paisatud. Ma tahtsin oma naise ja lastega taas koos olla ning palvetasin sellepärast, lootes, et Jumal aitab meil kokku saada. Selle asemel lõppes abielu lahutusega ja ma jäin üksinda.

Kohtusime Reijo ja pastor Pekkaga saunas edasi ja rääkisime vaimulikest asjadest. Nad kutsusid mind meeste piibliuurimisgruppi ning ma hakkasin iga päev Piiblit lugema. See aitas mul sisustada üksildasi tunde.

Vähehaaval andsin oma elu Jumalale. Aja jooksul palusin ristimist. Ma teadsin, et Jumal oli muutnud mind uueks inimeseks, sest teised nägid mu elus muutust. Ma tahtsin rääkida teistele rahust, mille olin leidnud Jeesuses.

Kuid ma olin ikkagi üksik ja üksildane. Hakkasin palvetama, et Jumal annaks mulle naise.

Kohtasin Leah't kirikus. Ta on meie koguduse vene osakonna rajaja ja juht. Ma kutsusin ta välja – sauna. Rääkisime palju vaimulikest asjadest ja oma elust. Kui saime lähedasemaks, mõistsime, et Jumal oli meid kokku toonud. Mõne aja pärast me abiellusime.

Nüüd ma mõistan, et Jumal võib töötada inimese südames igal pool, isegi saunas. Palvetame Leah'ga,

et meie pereliikmed ja sõbrad avaksid südame Jumalale, sest me mõlemad teame, et ilma Jumala ligiolekuta ei ole rahu.

Soome kogudus on väike – kõigest veidi üle 5000 liikme. Sel kvartalil saate toetada Helsingi lähedal asuva aktiivse koguduse kiriku rajamist. Palun mõelge meile kolmeteistkümnenädal hingamispäeval, et see kogudus saaks lasta oma valgusel veelgi eredamalt paista.

Lühidalt

* Soome asub Põhja-Euroopas Rootsi ja Venemaa vahel. See on kaasaegne materialistlik riik.

* Riigi põhjaosa asub ülalpool põhjapolaarjoont. Kesksuvel on seal valge kogu öö ja südatalvel on peaaegu kogu pime, hämarus muutub valgemaks ainult mõneks tunniks päevas.

* Külmal talveajal harrastavad soomlased mürd-
maasuusatamist ja uisutamist riigi tuhandetel järvedel.

21. august 2010
Soome

Hannele Amberla

Kus sa oled, Jumal?

Hannele Amberla

[Paluge see minavormis lugu naisterahval ette kanda.]

Rebisin täditütre kirja lahti ja hakkasin lugema. „Andsin oma elu Jeesusele,“ kirjutas ta. „Mida see tähendab?“ imestasin ma. Ma olin käinud vahel pühapäevakoolis, kuid polnud midagi kuulnud elu Jeesusele andmisest.

Ma igatsesin saada samasuguse kogemuse osaliseks, kuid ei teadnud, kuidas. Ma käisin paljudest erinevates kirikutes ja noorteüritustel, kuid ei leidnud seda, mida mu täditütar kirjeldas. Ma ostsin Piibli ja lugesin selle läbi; ma tegin asju, mida arvasin kristlasi tegevate, kuid tundsin ikka vaimulikku nälga.

Pärast ülikooli lõpetamist kolisin pealinna Helsingisse. Seal kohtusin oma tulevase abikaasaga. Ma palusin teda endaga koos kirikut otsima, lootes, et ta leiab Jumala ja näitab ka mulle, kuidas Teda leida. Kuid asjad ei läinud niimoodi.

Meil sündisid lapsed ja elu oli kiire. Mul oli kõik, mida olin soovinud, peale Jumala. Ma jätkasin kirikutes käimist ja palvetasin: „Issand, ma ei leia sind. Palun leia sina mind.“

Meie teismeline tütar otsustas ühe aasta Austraalias õppida. Ma olin tema pärast mures ning palvetasin, et ta leiaks hea pere, kus elada. Ja nii läkski. Perekond oli väga tore. Pereisa Greg aitas arvuti häälestada nii, et saaksime omavahel suhelda. Vesteldes õppisin Gregi tundma ja rääkisin talle oma Jumala otsingutest. Ta ütles, et on oma lapsepõlve kogudusest eemale jäänud, kuid soovitas lugeda oma lemmikraamatut „Ajastute igatsust“. Ma leidsin raamatu internetist ja lugesin. See muutis mu elu! Ma lugesin seda veel kord, võrreldes seekord kõike Piibliga. Lõpuks ometi tundsin, et leian vastused oma küsimustele ja jõuan Jumalale lähemale.

Gregi isa oli olnud kunagi misjonär ning vastas nüüd mu küsimustele Jumala kohta. Ta ütles, et ta on seitsmenda päeva adventist, kuid ma polnud neist kuulnud. Ta selgitas, et adventistid peavad Piibli hingamispäeva ja ootavad Jeesuse tagasitulekut. Mu abikaasa otsis kogudust internetist. Leitu kinnitas seda.

Greg rääkis kristlikust televisioonist internetis. Ma vaatasin mitmeid saateid ning rõõmustasin, leides, et

mu elu muutub. Ma sain teada, et see on adventistide telejaam.

Siis soovitas Greg mul minna adventkirikusse. Ma kahtlesin, sest olin nii palju pettuma pidanud, kuid lõpuks olin siiski nõus. Ma ei oodanud eriti palju, kuid kirikusse jõudes vaimustas mind armastus, mida inimesed mulle osutasid. Mind hämmastas vestlus Piibli teemadel. Need inimesed teadsid nii palju Piiblist. Mulle meeldis ka jutlus. Ma läksin järgmisel nädalal kirikusse tagasi.

Ma olin laupäeval kirikus käimisega hädas, kuni mõistsin hingamispäeva väärtust. Ka paljud teised adventusu aspektid ajasid mind segadusse, kuid Greg aitas leida vastuseid ning ma jätkasin kirikus käimist.

Ma hakkasin Jeesust armastama nagu minu täditütar paljude aastate eest. Samal suvel käisin koguduse piiblilaagris, kus uurisin koos teiste otsijatega Piiblit sügavuti ja sain vaimulikku värskendust. Pauside ajal istusin järve ääres ja palvetasin oma abikaasa pärast.

Tulin koju tagasi rõõmsalt. Rääkisin abikaasale armastusest Jumala vastu nagu alati, kuid seekord tundsin vastupandamatut soovi innustada teda Jeesuse kasuks otsustama. Ma ei teadnud seda siis, kuid see oli meie viimane vestlus usust. Kahe päeva pärast sai ta autoavariis surma.

Ma ei saanud aru, miks võttis Jumal mu abikaasa ära peaaegu kohe, kui olin andnud oma elu Issandale. Nüüd ma mõistan, et Jumal andis mulle kogudusepere,

kes mind neil rasketel aegadel toetas ja minuga koos palvetas. Piiblitekstid, mille olin pähe õppinud, andsid mulle rahu ning Püha Vaim lohutas mind.

Ma hakkasin töötama koguduse kirjalikus piiblikursuses, kus ma aitasin teisi, kel oli minuga sarnaseid probleeme. Ma kohtusin hea mehega kogudusest ja lõpuks me abiellusime. Jumal on andnud meile ühise teenimistöö. Mis puutub Gregi Austraaliast, siis ka tema jõudis Issanda juurde tagasi. Jumal tegutseb tõesti imeliselt!

Misjoniannetused toetavad piiblikursust ja piiblilaagrit, mille korraldame igal aastal vastpöördunute jaoks. Teie annetused selle kvartali kolmeteistkümnendal hingamispäeval aitavad rajada siia Soome kiriku. Aitäh abi ja toetuse eest.

Misjoniteated

* Soome adventkogudus on väike, kõigest veidi üle 5000 liikme rohkem kui 5,3 miljoni elaniku hulgas. See teeb ühe adventisti iga 1053 elaniku kohta.

* Soome adventkogudus on välja töötanud mitmeid meetodeid, et jõuda otsivate südameteni. Üks moodus on kirjalik piiblikursus. Teine on koguduse noortelaager. Siin on ka eriline nädalane laager, mis on pühendatud vastpöördunute õpetamisele ja nende usule aluse rajamisele. Igal aastal ühinevad Jumala ülejäänute kogudusega kümned inimesed noortelaagrite ja ustavate adventistide kaudu, kes räägivad oma armastusest Jumala vastu sõpradele ning pereliikmetele.

28. august 2010
Poola

Roza Roszkowska

Jumala plaani avastamine

Roza Roszkowska

„Roza, vaata seda,“ ütles vanaema ja andis Rozale värvilise reklaamvoldiku. „See on kutse piibliteemaliste loengute seeriale,“ selgitas vanaema. „Sa peaksid minema. Ehk saad midagi huvitavat teada.“

Vanaema teadis, et Rozat huvitasid religioossed asjad. Ta oli aktiivne oma vanemate kirikus ja isegi vabatahtlik noortejuht, kuigi ta polnud eriti vanem noortest, keda juhtis. Vanemad olid uhked Roza kirikliku tegevuse ja teiste saavutuste üle. Roza õppis õpetajaks.

Roza vaatas voldikut ja otsustas loengutele minna. Teda huvitas, millest seal kõneldakse.

Roza leidis koha ja istus loengut kuulama. Ta kohustus loengutel omavanuse noormehega. Kui nad tutv-

sid, kutsus noormees Rozat koguduse piiblilaagrisse. Roza otsustas minna; ta oli uudishimulik, sest tundus, et selles kirikus teatakse palju Piiblist.

Kui Roza laagrisse jõudis, oli ta pisut mures, et peab nii paljude võõraste hulgas viibima. Kuid noormees, kes oli teda sinna kutsunud, tutvustas talle mitut noort tema kodulinnast. Rozale meeldis uusi sõpru leida. Peagi avastas ta, et naudib piiblilaagri seltskonda sama palju kui Piibli uurimist.

Kui Roza koju tagasi tuli, hakkas ta igal hingamispäeval adventkirikus käima. Ta teadis, et see ei meeldiks vanematele, seepärast ei öelnud ta neile, kuhu ta hingamispäeva hommikul läheb.

Kuid peagi võttis vaimustus õpitust nii võimust, et ta rääkis emale kõigest, mida oli piiblilaagris ja kirikus teada saanud. Roza seletas, mida ta oli õppinud isikliku suhte kohta Jeesusega. „Meil ei ole vaja oma patte preestrile tunnistada,“ ütles ta emale. „Räägi lihtsalt Jumalaga.“

Roza ülestunnistus pani ema muretsema. „Miks sa tahad tegemist teha teise, võõra kirikuga?“ küsis ta. „Meil on ideaalselt hea kirik.“

„Kuid need inimesed armastavad tõeliselt Jeesust,“ selgitas Roza. „Nad järgivad Piiblit. Ma tahan teada saada, mida Jumal õpetab.“

„Kui sa jääd endale kindlaks, et tahad adventistiks saada,“ ütles ema ohtes, „siis ära oota minult mingisugust rahalist toetust.“

Roza jätkas adventkirikus käimist ning ta veendus, et kogudusega liitumine on Jumala tahe. Pärast mitut kuud kirikus käimist palus Roza ristimist.

Kui Roza vanematele oma otsusest rääkis, olid nad vihased. Isa lõi teda esimest korda elus. Ja ema nõudis, et ta lahkuks kodust.

Roza pani kokku oma vähesed riided ja õpikud ning lahkus vanematekodust. Ta läks läheduses elava adventpere juurde elama. Kuid kahe nädala pärast saatis ema õe Rozat koju kutsuma.

Emal lubas Rozal oma voodis magada, kuid vanemad ei toetanud teda enam rahaliselt. Stipendiumist sai Roza õppemaksu tasutud, kuid toidu ja muude vajalike asjade eest tasumiseks hakkas Roza kiriku koristajana tööle. Ta veetis suurema osa ajast klassis ja kooli raamatukogus õppides, käies kodus ainult magamas. Rozal õnnestus kolledž lõpetada.

Roza teadis, et ema muretses tema pärast. „Kuidas sa küll adventistist mehe leiad?“ küsis ta. Roza teadis, et ema jutul on tõetera sees, sest Poolas pole just palju adventiste. Kuid Roza toetus Jumala töotustele igal moel tema eest hoolitseda.

Ristimiseks valmistumise ajal tutvus Roza Krystoviga, noormehega, kes elas teises linnas ja kavatses samuti ristimisele tulla. Nad hakkasid teineteisele kirjutama ja aja jooksul teineteisega kohtuma. Lõpuks nad abiellusid.

Krystov asus tööle jutlustajana ja Roza alustas karjääri õpetajana. Roza pere nägi, et paar on oma usus ja

töös õnnelik ning nad leppisid sellega. Roza loodab, et peagi leiavad tema vanemad sellise rõõmu Jeesuses, nagu on tal ja Kryztovil.

Roza tänab Jumalat, kes juhtis ta vanaema mõju, loengute reklaami ja sõbralike noortega piiblilaagri kaudu Päästja juurde. Osa selle kvartali kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetustest toetab Poola koguduse piiblilaagri renoveerimist, et veel sajad inimesed saaksid kogeda rõõmu Jeesuse tundmisest.

Lühidalt

* Peaaegu 50 aastat valitses Poolas kommunistlik repiim. Vabaduspüüdlused juurdusid selles riigis varakult ning aitasid võita kommunismi kogu Ida-Euroopas.

* Erinevalt enamikest kommunistlikest riikidest ei kaotanud Poola talunikud kommunistliku repiimi ajal oma talusid. Praegu jätkavad perekonnad selle maa harimist, mis kuulus nende esivanematele. Palju tööd tehakse siiski veel hobuste ja inimeste jõul.

4. september 2010
Poola

Ryszard Jankowski

Kingitus metsas

Ryszard Jankowski

1990. aastal, vahetult pärast kommunismi kokkuvarisemist, oli Poola Uniooni noortejuhil Ryszardil* unistus, lausa võimatu unistus, ütlesid mõned. Ta tahtis, et kogudusel oleks laagrikoht, kus koolitada noori teenimistööks. Neil ei olnud maad, raha ega mõtet, kus see võiks olla. Kuid Ryszard tundis, et selles unistuses oli Jumal, seepärast alustas ta otsimist.

Ryszard tahtis, et see oleks linnadest eemal, „koht, kus lapsed ja noored saaksid viibida looduses ning õppida tundma Jumalat, koht, kus nad näeksid Loojat ja õpiksid Teda armastama,“ ütles ta. Nad soovisid, et laagrikohas oleks elekter ja kanalisatsioon, et see asuks järve ääres ning krundil oleks mõned põhihooned.

Ryszard leidis koha nimega Zatonie, Lääne-Poolas järve ääres asuva laagrikoha, mis kuulus riigile. Kinnistul asuvad hooned olid halvas seisukorras, kuid neist oleks asja saanud.

„Ma uskusin, et Zatonie on Jumalast meile määratud,“ ütleb Ryszard. „Kuid meil ei olnud raha ei laagrikoha ega hoonetesse mööbli ostmiseks. Aga kui meie komisjon arutas võimalusi ja takistusi, helises telefon. Keegi Taanist pakkus meile mööblit, tasuta mööblit. Nad olid valmis selle isegi kohale tooma!“

Ryszard teadis, et laagrikoha hind oli 200 000 dollarit. Ja kuigi kogudusel ei olnud raha, teadis Ryszard, et Jumal hangib selle, kui see on Tema tahtmine.

Unioon otsustas laagrikoha rentida ning peagi saabus veoauto Taanist koos sõjaväes ülejäänud voodite, kappide ja köögitarvikutega – selle kraamiga, mida oli vaja laagritega alustamiseks. Unioon hakkas Zatonies laagreid pidama.

Ryszard läks kohaliku omavalitsuse ametnike juurde ja selgitas, et kogudus soovib laagrikohta laste ja noorte headeks kodanikeks kasvatamise jaoks. Ta jutustas, et kogudus on juba kasutanud laagrit söekae-vanduste piirkonnast pärit laste ja hiljutise üleujutuse tõttu kodu kaotanud laste majutamiseks. Ryszard rääkis ka laagrikohas peetavate rajaleidjate ja noorte laagrite eesmärgist. Seejärel palus ta ametnikel kaaluda võimalust anda laagrikoht adventkogudusele. Üks volikoguliige oli koguduse palve vastu, kuid hääletamisel

otsustati ülekaalukalt anda Zatonie laager adventkogudusele. Inglismaa adventistide kingituse abil maksti hoonete eest. Jumal oli rääkinud.

Zatonies käib vilgas tegevus varakevadest hilissügiseni. Lisaks noorte suvelaagritele peetakse laagrikohas Poola iga-aastaseid laagrikoosolekuid, kuhu koguneb 1000 või rohkem inimest 10 päevaks Jumalat teenima, Tema sõna õppima ja sõprussuhteid looma. Sellesse laagrisse tuleb sadu inimesi, kes ei ole adventistid ja paljud neist on lahkudes oma elu Jeesusele andnud.

Lapsi julgustatakse tooma suvelaagrisse kaasa oma mitteadventistidest sõpru ja mõned neist noortest on otsustanud järgida Jeesust. Laagriplatsiga piirnev järv on suurepärase koht ristimiseks.

Kirjandusevangelistid kasutavad laagrikohta täiskohaga ja osalise tööajaga kirjandusevangelistide koolitamiseks, kes seejärel rakendavad oma oskusi praktikasse Zatonie ümbruse külades. Niiviisi on kogu piirkond Kristusest kuulnud.

Kui Ryszard Zatonie laagrikoha leidis, märkas ta, et keegi oli ühe väikese hoone seinale kirjutanud „Jumalat ei ole olemas“. Kahe aasta pärast küsis ta ühes laagris noortelt, mida peaks nende sõnadega tegema. Üks noormees tõusis ja ütles, et tema oli need sõnad 1989. aastal probleemsete teismeliste laagris kirjutanud. Kui ta tookord laagrist koju läks, sai ta teada, et ühest tema sõbrast oli saanud adventkristlane. Sõber kutsus teda kirikusse ja aja jooksul andis ka tema oma elu

Kristusele. Jumal võttis ära tema soovi juua ja suitsetada ning muutis ta täiesti uueks inimeseks. Niisiis aitas noormees, kes oli need Jumala-vastased sõnad purjus peaga mässumeeles kirjutanud, seinale värvida, kui ta oli vänd Kristuses.

Jumal kasutab Zatonie laagikohta elude muutmiseks. Osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest aitab renoveerida ülejäänud hooned ja teha vajalikke täiendusi, nii et laagrikoht saaks teenida nii koguduse noorte kui ka nende heaks, kes veel Jumalat ei tunne.

Misjoniteated

* Poolas elab umbes 5700 adventisti ehk üks adventist iga 6674 elaniku kohta.

* Peaaegu kogu Poola elanikkond kuulub riigikirikusse ning see muudab adventkoguduse edenemise raskeks.

* Zatonie laagrikoht aitab kasvatada adventlaste ja -noorte usku. Lisaks on see võimalus teha misjonitööd probleemsete laste ja teismeliste hulgas, kel on vaja veeta aega looduses ning õppida tundma Jumalat, keda me teenime.

11. september 2010
Poola

Wladislaw Kosowski

Ususeemnete külvamine

Wladislaw Kosowski

„Siia on veel naelu vaja!“ hüüdis mees vana maja katuselt Lääne-Poolas. Teismeline poiss lippab materjalihunniku juurde ja tõmbab välja karbi naeltega. Ta ronib puust redelit pidi üles, et anda need katusel töötavale mehele.

„Ma arvan, et lõpetame sellega enne õhtusööki,“ ütleb pruuniks päevitunud valgejuukseline mees rahulolevalt naeratades. „Enam ei häiri tilkuvad vihmapiisad seda perekonda!“ Vladi tuulest parkunud näole ilmub sõbralik naeratus. See on tema lemmikaastaaeg ja ta teeb seda, mis talle kõige rohkem meeldib – aitab muuta inimeste elu paremaks, tutvustades neile samal ajal eluandjat Jeesust.

Vlad elab laagrikoosolekute nimel. Kuigi ta on pensionil pastor ja Poola Uniooni globaalmisjoni koordinaator, ei ole ta iial jätnud oma suurimat kirge – juhtida inimesi Kristuse juurde. Ta teeb kõik vajaliku, et avada inimeste südameid evangeeliumikuulutusele. Sellepärast on tema ja ta pere võtnud Poola Uniooni noortelaagri Zatonie ümbruse oma isiklikuks misjonipõlluks.

Zatonie laagri piirkonnas elavad inimesed on üldiselt vaesed ning suuremal osal, eriti vanematel inimestel, on raskusi oma kodu elamiskõlblikuna hoidmisega. Tihti peale ei suuda nad ise tööd teha ega jõua palgata kedagi, kes töö nende eest teeks.

Kui talvest saab kevad, käib Vlad kohalike ametivõimude juures ning võtab nende nimed, kel on vaja abi kodu remontimisel. Siis kutsub ta laagri ajal üles laagrilisi – olgu need adventistid või mitte – kasutama päeva või paari Jumala nimel töötamiseks. Noored ja vanad töötavad külge külge kõrval, koristades kodudes, parandades katuseid ja torusid ning tehes muud vajalikku, et laagri lähedal elavate inimeste elu paremaks muuta. Liikmed õpivad kasutama oma oskusi kohaliku kogukonna heaks. Töö on raske, kuid auhind on suur. Nad teavad, et need inimesed kuulavad evangeeliumi, kui nad on näinud armastusekuulutust nii käegakatsutaval moel tegutsemas.

Vladi kirk on rajada kogudusi praktilist kristlust näidates. Juba enne kommunismi kokkuvarisemist õpetas ta koguduseliikmeid töötama teistega koos, et

võita nende usaldus, nii et nad kuulaksid armukuulust. „Meie eesmärk on ammu olnud rajada uusi kogudusi tühjadesse paikadesse,“ ütleb Vlad. Ja kuna kogu Poolas on ainult veidi üle 5000 adventisti, siis on selliseid „tühje paiku“ palju. „Me töötame palju vaeste, puudust kannatavate ja haigete hulgas,“ selgitab Vlad.

„Zatonie piirkonna inimesed on vaesed ja Poola talved on karmid,“ ütleb Vlad. „Inimeste majad on halva soojustusega, nii et pakane pääseb sisse. Me soojustame maja, parandame põranda, katuse või torustiku – ükskõik mida on perel vaja.“

„Tänavu aitasid laagri ajal 60 vabatahtlikku remontida 10 maja,“ ütleb Vlad rahuloleva naeratusega. „Mõned on elukutselised ehitajad, kes teevad spetsiifilisi töid nagu elektri- või torutööd. Kuid suurem osa on tavalised inimesed, kes tahavad teisi aidata. Niimoodi külvame oma usu, kristluse seemneid kogu Zatonie ümbruses. Me soovime, et meie laagri läheduses elavad inimesed tunneksid meid praktiliste kristlastena.“

„Kohaliku omavalitsuse ametnikud viivad meid remonti vajavate kodude juurde ja ütlevad elanikele: „Me saame teid aidata. Meil on materjalid ja need adventistid teevad töö.“ Inimesed on rõõmsad, et oleme tulnud neile appi. Kujutlege õnne inimeste näol, kes teavad, et nad ei pea enam vaevlema lekkiva katuse, rikkis kanalisatsiooni või katkise põranda pärast. Nüüd on nende kodud taas korras!“

„Kui me alguses Zatoniesse tulime,“ ütleb Vlad, „siis keegi ei teadnud, kes me oleme. Aga kui nad nägid,

et oleme praktilised kristlased, hakkasid nad meid usaldama. Nende inimeste kodudes töötades kutsume neid – ja omavalitsuse ametnikke, kellega koos töötame – meie koosolekutele. Ja nad tulevad!“

„Ma loodan, et need, kes meile laagri ajal appi tööle tulid, lähevad koju ja teevad oma kodukohas sama, et usu seemned võiksid idaneda paljudes kogukondades üle kogu Poola.“

Zatonies peetavad laagrid ei ole pelgalt kokkusäämiseks ja sõprade leidmiseks. Need on misjonitöö. Osa meie annetustest selle kvartali kolmeteistkümnendal hingamispäeval toetab materjalide muretsemist laagrikoha ehitiste renoveerimiseks, et need vastaksid riiklikele nõuetele. Nii jõuavad usu seemned Jumala armastusega veelgi kaugemale.

Misjoniteated

* Zatonie laagrikoht on enam kui koht, kus veeta nädal aega looduses ja saada teiste usklikega sõbraks. Kogudus töötab probleemsete teismeliste ja lastega, võimaldades neil viibida looduses ning saada ühendust Jumalaga.

* Koguduseliikmed kasutavad laagrit peakorterina, kust jõuda ümbritsevate külade elanikeni. Kord ei teadnud Zatonie ümbruse elanikud midagi adventistidest. Nüüd teavad nad, et me oleme praktilised kristlased, kes armastava Jumalat ja soovivad, et ka teised kogeksid Jumala armastust.

Kristina, Sudaani lapsed ja Sharoon

18. september 2010

Laste projekt

Oma Piibel

Kristina, Sharoon ja teised

[Kui soovite, paluge kolmel teismelisel see eriline laste annetuse projekt ette kanda.]

Jutustaja: järgmisel nädalal on kolmeteistkümnes hingamispäev. Sel ajal kui täiskasvanuid kutsutakse üles andma eriti heldelt kirikute rajamiseks Taanis ja Soomes ning noorte laagritöö edendamiseks Poolas, on lastel oma kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetus. Sellega soovitakse muretseda Piibleid lastele kolmes Lähis-Ida riigis.

Kuulame kolme last piirkonnast, kuhu Piiblid lähevad. Elijah elab Sudaanis, Aafrika suurimas riigis.

Elijah: ma sündisin sõja ajal. Üks päev ründasid sõdurid meie küla ja põletasid selle maatasa. Me jooksi me metsa ja varjasime end seal nädalaid, kuigi meil oli vähe süüa ning puudusid puhtad riided. Aga nüüd on sõda läbi ja me ehitame oma õlgkatustega savionni-dest uue küla. Meie kool oli hävitatud, seepärast käisime uue kooli saamiseni mangopuu all lugema ja kirjutama õppimas. Sõdade tõttu ei saanud mu vanemad koolis käia ja nad ei oska lugeda ega kirjutada. Kuid nad on otsustanud, et meie peame õppima.

Ühel päeval tuli meie külla misjonär ja pidas jumalateenistuse. Siis andis ta iga pere ühele lapsele Piibli. Nüüd saan lugeda oma vanematele Jumala Sõna, et nad saaksid hakata Jumalat uskuma.

Jutustaja: Kristina elab Iisraelis. Mida teeks tema Piibliga?

Kristina: kui me kolisime emaga mõne aasta eest Iisraeli, ei suutnud me adventkirikut leida. Nii pidasime hingamispäeva oma korteris. Ühel hingamispäeval tuli mu sõbranna Alona minu juurde mängima. Pakkusin, et mängime tavaliste mängude asemel hingamispäevakooli.

„Mis on hingamispäevakool?“ küsis Alona. Ma ütlesin, et hingamispäevakoolis laulame laule Jumalast ja kuulame piiblitlugusid. Seadsime nukud oma klassiks.

Alonale meeldis hingamispäevakooli mängida. Kutsusin ta järgmisel nädalal tagasi. Mina kirjutasin piiblisalmid märkmikku ja Alona kirjutas need nukkude

mänguvihikutesse. Peagi jäid talle mõned piiblisalmid pähe. Me laulsime ning ema või mina jutustasime piiblit. Vahel mängisime mõnda piiblimängu või kuulasime piiblijutustust sõpradele kaarte tehes.

Alona tõi hingamispäevakooli mängima ka oma sõbranna Nadia. Kuigi Nadia ja Alona ei ole veel kristlased, meeldib neile mu väike hingamispäevakool.

Ühel päeval ütles ema, et leidis adventkiriku. Nüüd käime hingamispäeval seal. Kuid see on mu sõprade jaoks liiga kaugel, nii et mängime hingamispäeva pärastlõunati ikka hingamispäevakooli. Ma tahaksin anda Alonale ja Nadiale Piibli või Uue Testamendi, et nad saaksid ise Jumala Sõna lugeda, aga mul ei ole selleks raha. Võib-olla saab kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetest osta nii palju Piibleid, et ka mu sõbrad saaksid endale Piibli.

Jutustaja: Kristina on tõeline misjonär ja annab heldelt annetusi, et tema sõbrad saaksid endale Piibliid. Sharoon jutustab nüüd, milline on elu Pakistanis.

Sharoon: Pakistan asub Indiast loodes. Suurem osa elanikest on moslemid. Kristlasi on vähe ja adventiste veelgi vähem. Meie kogudus on väike ja käib koos majas, mis on kirikuks ümber ehitatud. Meie, lapsed, käime lastetunnis magamistoas. Meil ei ole õppetükke, seepärast loeb õpetaja meile loo ette. Me kuulame väga tähelepanelikult, et suudaksime pärast õpetaja küsimustele vastata.

Meil ei ole Piibleid, seepärast peame piiblisalme pähe õppima, et võtta Piibli osi endaga igale poole kaasa.

Siis saatis keegi meie linna misjonäridele raha ja palus selle eest lastele Piibleid osta. Me olime nii erutatud. Lõpuks ometi on mul oma Piibel! Ma võtan selle igal hingamispäeval kirikusse kaasa ja loen õppetükki ise. Nüüd oskan ma õpetaja küsimustele vastata. Ma armastan oma Piiblit, kuid teistel Pakistani lastel ei ole Piiblit. Ma loodan, et varsti võib saada endale Piibli iga laps, kes tahab.

Jutustaja: Sharooni soov on ka meie soov – et kõik, kes soovivad, võiksid saada endale Piibli. Sel kvartalil aitavad meie lapsed muretsed Piibleid Sudaani, Pakistani ja Iisraeli lastele. Neis riikides lastele ostenud Piiblid mõjutavad terveid perekondi, seepärast andke heldelt kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetus.

Misjoniteated

* Mõnedes Trans-Euroopa Divisjoni riikides ei ole lastel eriti lootust kunagi endale Piiblit saada.

* Sel kvartalil koguvad lapsed kogu maailmas raha, et aidata muretseda Sudaani, Iisraeli ja Pakistani lastele nende emakeelsed Piiblid. Need Piiblid pakuvad palju enam, kui lihtsalt võimalust lugeda ise Jumala Sõna. Paljudel juhtudel on Piibel vahendiks, mis juhib terved perekonnad Jumala juurde.

* Toetame oma lapsi, kui nad aitavad teistele lastele Jumala Sõna hankida.

25. september 2010

Kolmeteistkümnenda hingamispäeva programm

Probleemsed piirkonnad

Osatäitjad: kolm kuni viis kõnelejat – jutustaja ja kaks või neli reporterit. *[Märkus: osatäitjad ei pea osi pähe õppima, peaksid nad olema materjaliga nii tuttavad, et suudavad selle kindlalt ette kanda.]*

Abivahendid: Trans-Euroopa Divisjoni kaart. (Laske kaart projektoriga seinale või joonistage kaart suurele paberile.) Adventmisjoni kodulehel <http://www.adventmission.org> on mõnede projektide kohta fotosid (Resources – Resources for Leaders – Thirteenth Sabbath Projects – soovitud kvartal).

Jutustaja: sel kvartalil oleme suunanud oma tähelepanu Trans-Euroopa Divisjonile. Sellesse regiooni kuuluvad riigid Euroopast, Lähis-Idast ja Põhja-Aafrikast. Nii erinevate riikide tõttu on selles divisjonis tohutult keeruline misjonitööd teha. Siia lisandub fakt, et koguduse liikmeid on kogu divisjonis veidi üle 111 000

– vähem kui mõnes maailma teise piirkonna unioonis või riigis. See tähendab, et divisjoni töö rahaline alus on nõrk ja tööd on väga keeruline finantseerida.

Paljud selle divisjoni Euroopa riigid, kaasa arvatud Taani ja Soome, mis saavad osa tänasest kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetusest, on postmodernsed ja ilmalikud. Kogudused kahanevad ja vananevad. Kuid kõigi nende süngelt kõlavate teadete hulgas on ka uut valgust säramas. On rajatud uusi ja aktiivseid kogudusi. Kuulakem tööst selles piirkonnas, kus on ainulaadsed ülesanded ja võimalused Jumala armastuse levitamiseks.

Meie esimene projekt on uus kogudus Taani pealinnas Kopenhaagenis.

Esimene reporter: Taani traditsioonilised kirikud on hääbumas. Suured kirikud avavad pühapäeva hommikul ukse kõigest käputäiele vanematele inimestele. Taani adventkogudustes pole lugu eriti parem. Kuid üks uus kogudus kasvab kiiresti. Kopenhaageni ingliskeelne rahvusvaheline kogudus vastab inimeste vajadustele ja on juba oma ruumidest välja kasvanud. Koguduses on 60 inimest rohkem kui 16 riigist. Nad on tulnud Taani õppima, töötama või paremat elu otsima. Nad tulevad rahvusvahelise koguduse juurde, sest neile meeldib sinne osadus ja aktiivne jumalateenistus.

See kogudus hakkas alguses käima jumalateenistustel koos ühe taanikeelse kogudusega. Kuid nüüd on neid rohkem kui taanikeelse koguduse liikmeid ja nad

peavad jumalateenistusi eraldi. Hingamispäevakool toimub kiriku kõrval asuvas väikeses adventkoolis. Kuid kogudus on nende ruumide jaoks juba liiga suur ning vajab jumalateenistusteks püsivamat kohta.

Osa selle kvartalil kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest aitab sel uuel kogudusel kasvada. Taanis räägib inglise keelt tuhandeid inimesi. Neil on vaja kuulda Jumala armastusest ning rahvusvaheline adventkogudus soovib kuulutust jagada. Aitame seda kogudust, et valgus võiks paista kogu riigis ja tuua paljusid Kristuse juurde.

Jutustaja: kas pole tore kuulda uutest kogudustest, mis võrsuvad keerulistes piirkondades? Meie järgmine projekt on vastrajatud kogudus Soomes Helsingi lähedal.

Teine reporter: Soomes on probleemid paljuski sarnased Taani omadele. Inimesed on majanduslikult kindlustatud ega tunne vajadust Jumala järele.

Kuid meie kogudus kasvab ebatavalises kohas. Aastaid tagasi suri jõukas adventist ja jättis oma kinnisvara kogudusele. Härberis asub praegu adventkool, mis kunagi oli Helsingis. Praegune keskkond puude keskel järve ääres on adventkoolile palju soodsam kui tiheda liiklusega linnatänavad.

Kooli ümber on tekkinud kogudus, kes nimetab end Tuksuva Südame koguduseks, sest see püüab pumbata Jumala Vaimu ümberkaudsesse kogukonda. Aktiivne kogudus käib koos koolimajas ja tõhusa misjo-

nitöö tõttu kasvab kiiresti hoonetest välja. Kogudus kavatseb renoveerida ühe teise kinnistul asuva hoone endale kirikuks. Osa tänasest kolmeteistkümnest hingatavast annetusest aitab rahastada hoone renoveerimist, et sel kasvaval kogudusel oleks oma kirik.

Jutustaja: meie kolmas projekt on põnev – Poolas asuv laagrikoht, kus saavad tuhanded Jumalast kuulda.

Kolmas reporter: Zatonie noortelaagri lugu on inspireeriv. Jumal tegi imesid ning laskis Poola adventistidel saada selle väärtusliku maa koos hoonetega endale peaaegu tasuta. Sellest laagrist, mis oli palju aastaid Poola kommunistliku valitsuse oma, on saanud adventkoguduse oluline misjonikeskus. Lisaks nädalastele adventlaste ja -noorte laagritele ning iga-aastasele koguduse kokkutulekule, kuhu saabub üle 1000 adventisti kogu Poolast, on see laagrikoht ka evangeeliumitöö peakorteriks.

Igal aastal töötavad laagrilistest vabatahtlikud ümbruskonnas, aidates korrastada maju neil, kes seda ise ei suuda teha. Kirjandusevangelistid, keda koolitatakse Zatonies, praktiseerivad oma müügiioskusi ümberkaudsetes küladest. Mitu korda aastas on laager avatud lastele, kes on pärit kehvemas seisus kodudest või kes on kannatada saanud loodusõnnetustes, nagu näiteks üleujutustes. Need lapsed tulevad laagrisse nädalaks või kauemaks ja õpivad kaunis looduses tundma Jumalat, kes neid armastab.

Laagrikoht anti küll adventkogudusele, kuid riik nõuab, et vanad hooned oleks korrastatud vastavalt kaasaja nõuetele. Osa selle kvartali kolmeteistkümneenda hingamispäeva annetustest aitab remontida ja uuendada olemasolevaid hooneid ning asendada need hooned, mis on muutunud liiga ohtlikuks. Tulemuseks on laagrikoht, mille abil jõutakse Kristuse evangeeliumiga veelgi rohkemate inimesteni Poolas.

Jutustaja: lõpuks tahame kuulda ka meie laste erilist kolmeteistkümneenda hingamispäeva projektist. See on põnev.

Neljas reporter: sel kvartalil on laste eriline projekt muretseda Piiblid lastele kolmes riigis: Sudaanis, Iisraelis ja Pakistanis. Kujutage ette Piibli tõdede õppimist, kui te ei oska ise lugeda. Kujutlege, kuidas püüate mõista Pühakirja tekste ainult keda teist kuulates.

Nimetatud riikides pole sugugi kõigil peredel oma keelset Piiblit. Lastel pole mingit võimalust lugeda oma hingamispäevakooli õppetükke Piiblist ja nad peavad piirduma üksnes sellega, mida nad hingamispäevakoolis kuulevad. Oma Piibel aitab suurendada arusaamist Jumala Sõnast ning mõnel juhul toob terved perekonnad Jumala juurde.

Kogu maailma hingamispäevakoolide lapsed on võtnud ette annetada tänasel kolmeteistkümneandal hingamispäeval heldelt, et ka teised lapsed võiksid omale Piibli saada.

Jutustaja: meie tänane ülesanne on teada. Meie ees on neli projekti maailma kuuest keerulisest piirkon-

nast. Meie annetus aitab rajada koguduse, muretseda kiriku, teha misjonitööd Poola laste ja noorte hulgas ning hankida Piiblid tuhandetele lastele kolmes riigis. Aitame täna muuta inimeste elu Trans-Euroopa Divisjonis.

[Annetus]

Järgmised kolmeteistkümnenenda hingamispäeva projektid

Järgmisel kvartalil on tähelepanu keskmes Kesk-Aafrika Läänedivisjon. Erilised projektid on:

- * kirik Valley View ülikoolilinnakus Ghanas;
- * õppehoone Cosendai adventülikooli jaoks Kamerunis;
- * laste projekt – koolitarvete komplektid koos kutsetega adventkirikusse.

2011. aasta esimesel kvartalil on fookuses Lõuna-Aasia Divisjon.

* Ryszard Jankowski, praegu Lääne-Poola Liidu esimees, oli Zatonie loo ajal Poola Uniooni noortejuht.

